

TRAVIČ

(752 let po Pádu)

První pravidlo Travičského kodexu: Jed bude navždy mým otcem, bratrem, milencem i nejlepším přítelem.

Který přemoudřelý tupec to psal? Tohle nemohl vyplodit nikdo přičetný. Alespoň to si Hyoscyama Leroy pomyslel, když slova kodexu četl poprvé. I postě. Opakoval si je totiž před spaním tak, jako si někteří lidé opakují modlitby.

Ale v něčem měl pravdu.

Travičství pro něj bylo jedinou vírou a jedinou cestou. A jeho jedinou láskou. Svou spřízněnou rostlinu, blín černý, miloval víc než svou ženu. Miloval ji dokonce víc než své vlastní dcery. A i když vydávala odporný zápach, pořád mu její vůně byla milejší než přeslazené parfémy místní šlechty. I to bylo způsobené jejich věčným poutem mezi člověkem a jeho spřízněnou rostlinou. Rozuměla mu lépe než kdo jiný.

Ach, jak rád by se ke svým jedům vrátil právě teď!

Stál za královou židlí, po jeho levé straně, zatímco královský Léčitel, Berberis Noëll, stál po králově pravici. Byl v tom záměr. Podle staré víry zlo číhalo za levým ramenem, zatímco dobro za tím pravým.

Přešlápl a upřel pohled na Léčitele.

Jaká ironie. Stačilo, aby Berberis při léčení přesáhl množství dřevitých kůry, a způsobil by králi trvalé ochrnutí dýchacích svalů. Mohl tak živou bytost připravit o život stejně dobře jako kterýkoliv Travič. Ale i přesto byli Léčitelé ti oslavovaní, zatímco na Traviče se všichni dívali

skrz prsty. Přitom by bez jejich umění už dávno všechny plodiny na polích rozežraly nemoci a škůdci. Ale copak to někoho zajímalo? Léčitelé představovali život. Traviči zase smrt.

Druhé pravidlo Travičského kodexu: Život ve věčné úctě mít budu.

Tohle bylo jeho oblíbené. *Zabij to, samozřejmě, ale měj to v úctě. V čem je logika?*

Na chvíli přerušil tok svých myšlenek, aby zhodnotil situaci.

V místnosti bylo dusno. Odporné, ubíjející parno, že by v porovnání s ním pouště Západní provincie bledly závistí. Aby ne, když jasně planula každá svíce a z každého pokrmu se vydatně kouřilo. A také to bylo lidmi. *Lidmi?*

Pro něj to byla zvířata.

Král s královnou, radní, šlechtici. Když Leroy viděl, jak se cpou, jako by jejich žaludky neměly dno, bylo mu na zvracení. Cpali se, mlskali, chrochtali a srkali jako stádo prasat. *Copak neslyšeli ten hlas? Neslyšeli, jak se hněvá?*

Byli odporní. Nenáviděl je.

Nenáviděl stěny pozlacené ukradeným aztlánským zlatem.

Nenáviděl drahé bavlněné látky Východní a Jižní smetánky, kvůli kterým si Bezmocní nevolníci sdírali ruce do krve při sklizení bavlny.

Ale ze všeho nejvíc nenáviděl jeho, muže, který seděl na trůnu před ním, který jen jedl a jedl a nestaral se o nic jiného než o sebe. Jen při pohledu na něj se mu vařila krev. Musel se přinutit k tomu, aby rozevřel své nenávisť zatáté pěsti. Pokud všechno vyjde tak, jak má, nebude ho muset nenávidět dlouho. Našel v tom mírnou útěchu.

Když král konečně dojedl hlavní chod, přinesli z kuchyně dezert. Teplota v místnosti jako by ještě vzrostla. Hyoscyama Leroy se prudce narovnal. Tep mu bušil ve spáncích jako kovářské kladivo. Límeček černého pláště měl nasáklý potem.

Uklidni se, poručil si. Chovej se přirozeně.

Zkřížil ruce na hrudi. Částečně tak zakryl znak velké bílé lebky; symbolu Travičského řádu.

Nemusel se ale nijak snažit; král si ho vůbec nevšímal. A proč by taky? Zrovna měl plné ruce práce s jídlem.